

/От кочията се подава женска ~~живат~~ глава/

Жената: Няма да се бавим! Чакат ни и ще се тревожат. Тръгвайте!

Ханджията: Заповядай, госпожо. Ще намерим нещо да ви ~~живе~~ нахраним. От кога чакаме такива гости като вас! Няма вече странното. Запиляха се и дано за винаги. Заповядайте, заповядайте... Добре сте ми дошли. Помага на жената да слезе с детето в ръце и я кани вътре. Бързо слага храна и питие /
Дано тая да бѣде последната битка... Разбраха вече че с нас няма да излезят на глава.

Селяните: Шо бой ядоха при Черна могила, при еркесията. Днаци са само когато палят кръстците по нивите ни! Плячкосаха цялото Загоре ... А после ,като върнат само българско копие, да ги няма! /весело поднася на всички./
А на момците вѣнка, и за тях има/излиза с кана и стакани/Такова вино не сте пили другаде! На здраве! /Ослушва се/ Чува се конски тропот.

Един от българските войници. Ще дойдат от Ловеч да ни пресрещнат

Първи селянин : Не. Не е откъм Ловеч. Слиза по стѣпалата навън, свива се и слага ухо до земята/~~Слушва~~ Откъм Градница е!

Втори селянин: /тревожно/ Ромей! Гърците се връщат!/Войчки се раздвижват изплашени/

Дружина ромейски войници навън. Скачат от конете. Един влиза вътре. Българските войници препречват пътя на другите. Кратка схватка.

Ромеецът. Напоее конете ни. Дайте ни храна. /поглежда към жената и се усмихва/ Я виж какви хубави пътнически имало в хана.../приближава към непознатата. Придружаващите я ~~ханджията~~ го спират и застават между нея и него.

Жената: Аз съм от Селви и пътувам за Микре. Майка ми е много болна. Не знам дали ще я сваря...

Ромеецът /оглежда подозрително хората и/Коя си ти? Нашият светъл господар трябва да знае каква пленница ще му заведем. Знатна госпожа или съпруга на богат търговец?

/Жената, вдига гордо глава и притиска детето към себе си. Войникът излиза